

15 Sept. 1920.

No. 18.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Die zijnen mond bewaart, behoudt zijne ziel; maar voor hem is versterking, die
zijne lippen wijd opendoet. Spr. 3: 3.

Genealogisch werk is noodig voor de verlossing der dooden, dat in de Heilige Tempelen des Heeren verricht wordt.

Door Apostel JAMES E. TALMAGE.

In verband met hetgeen een gewoonte is geworden, en wel een uitnemende, is deze bijzondere sabbath door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gewijd en bekend geworden als Genealogische Zondag. Het doel van de bijzondere onderscheiding en bestemming dezes dags is te bevorderen, dat de leden der Kerk een levendig belang mogen verkrijgen in het verzamelen van geslachtsrekenkundige verslagen, in het collecteeren van gegevens van afkomst en in het vormen van echte famileregisters, zoodat er een aaneenschakeling kan worden verkregen van voor- en nageslacht en aldus direct gebruikelijk kan gemaakt worden.

Wat de Kerk reeds heeft bereikt in dit uitgebreide veld van onderzoekingen, heeft reeds zeer algemeene en hooge aanbevelenswaardige lofspraak verwekt onder die organisaties, die in gelijksoortige arbeid betrokken zijn, doch die buiten de Kerk staan. Een onzer zeer gewichtige helpers is de Kerkelijke Genealogische vereeniging, met groot ledenaantal en nimmer eindigende activiteit. Haar invloedrijk en waardevol tijdschrift *The Genealogical Magazine*, wordt beschouwd als een vertrouwbare en geautoriseerde publicatie op dit gebied, en zijn gewicht groeit met de jaren.

Het is een opmerkelijk feit, dat de laatste jaren hebben kunnen getuigen van een ontwikkeling der belangstelling in geslachtsrekenkundige zaken tot dien tijd onbekend in deze moderne tijden. Van diepzinnige beteekenis is het feit, dat er een invloed is geweest en nog werkende is in de wereld, een geest die het volk beweegt waardoor de levenden verlangend worden om iets aangaande hun gestorven verwanten te weten, en doen daarvoor nasporingen.

Familiebijbels worden onderzocht, rouwkaarten en ringen nauwkeurig bekeken; de graveeringen op grafzerken worden zorgvuldig nagegaan;

kerkregisters nagevorsch en echtbewijzen worden met de meeste nauwkeurigheid ingezien, om de juiste linie van afkomst te bepalen.

Belang getoond in genealogie.

Menschen van aanzien en weelde en ook de minder bedeeden, bewogen door deze stuwende geest des tijds, hebben tijd, energie en geld voor het onderzoek naar hun voorgeslacht disponibel gesteld, en lijvige boek-deelen zijn dientengevolge ter publicatie uitgegeven. In deze als in zoovele andere onderscheidene kenmerken van bijzondere tijdperken of perioden, is een invloed boven 's menschen onbestemd ogmerk aan het werk.

Het onmiddellijk motief van zulke ondernemingen kan met den persoon verschillen. Velen zijn zonder twijfel begeerig om hun voorgeslacht in vermaarden oorsprong terug te vinden, volgens de menschelijke berekening der waarde van eminentie. Voor dezen is hun afstamming dikwijls een teleurstelling en zooals ons door de literatuur is geopenbaard, zijn er vele namaak stamboomen gefabriceerd geworden.

Het was naar alle waarschijnlijkheid tegen zulke lieden dat Apostel Paulus zijn vermanende stem verhief, zooals te vinden is in 1 Tim. 1 : 4 en Titus 3 : 9, en door dezen tot de Kerk in 't algemeen, dat zij zich zouden weerhouden van dwaze vragen en oneindige geslachtsrekeningen, die tot niets anders dan twist zou resulteren.

Genealogie is geen moderne wetenschap, hoewel zij, zooals gezegd wordt, na eeuwen van verwaarloozing, in dezen tijd een wonderlijke kracht heeft verkregen. Wij zullen ons kunnen herinneren, dat in het aoude Israël de priesters van bewezen afkomst moesten zijn; anders konden ze niet tot de heilige priesterlijke bediening worden toegelaten. Bijbeleronderzoekers zullen zich wel kunnen herinneren, dat na de zeventigjarige Babylonische ballingschap, het hart van Cyrus, koning van Babyonië, door den Heere werd bewogen tot invrijheidstelling van het gevangen Joodsche volk en hen weder terug te laten trekken tot hun eigen land en de middelen tot opbouw van het „Huis des Heeren“, op de plaats waar de eens zoo kostelijken tempel van Salomo had bestaan, te verschaffen, en dat vele in afval zijnde mannen die de Babylonische wijze van eeredienst waren gevolgd tijdens hun gevangenschap, zich voornamen om hun recht tot opname in het priesterschap te laten gelden, die evenwel werden verworpen omdat zij, als verklaard wordt, hunne bewijzen van afstamming niet hadden bijgehouden, waardoor, op grond van onzekerheid hun aanspraak op een priesterlijk ambt niet kon worden beslist. Door autoritaire rechtspraak bleven zij van de deelneming in het heerlijke werk des Heeren uitgesloten, totdat er een profeet van God zoude komen, die door openbaring door middel van de Urin en Thummin hunne afkomst en rechten zou bewijzen. Het verslag daarvan wordt gevonden in het laatste gedeelte van het tweede hoofdstuk van Ezra.

Een bijzonder doel wordt beoogd.

De Heiligen der Laatste Dagen hebben een bijzonder en beslist ééuig ogmerk bij het geslachtsrekenkundig onderzoek.

Zij doen geen navorschingen naar adellijke of aristocratische afkomst

maar zoeken naar grondige feiten, laat de lijn leiden waar zij mag; want de minste schaduw van bedrog zou noodlottig voor hunne bedoeling zijn. Voor de redenen van deze bijzondere en speciale aangelegenheid, vraag ik u eenige gepaste waarheden, op grond van het geopenbaarde woord, te overwegen. Elke geloovige in het persoonlijk bestaan aan de andere zijde des grafs en allen gelooven of vreezen de zekerheid van zulk een staat — hoopt en verlangt naar den gezegenden toestand, welke wij de zaligheid noemen. Met bevestiging van beide oude en moderne tijden verkondigt de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tot de wereld, „dat door het verzoeningswerk van Christus alle menschen zalig kunnen worden, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.”

Een der noodzakelijkheden van het Evangelie van Jezus Christus, eens en vooral een wet en verordening om persoonlijk te ondergaan, is de doop door onderdompeling in 't water, bediend door iemand die de daartoe vereischte macht en autoriteit in het Heilige Priesterschap heeft ontvangen, in verband met deze verordening zijnde het priesterschap van de Aäronische of lagere orde. Een volgende verordening is het ontvangen van den Heiligen Geest, door de geautoriseerde oplegging der handen, welke bediening alleen door de macht van het hogere of Melchizedeksche priesterschap kan worden voltrokken.

De verklaring aan Nicodemus.

Boven allen twijfel zijn het deze verordeningen waarnaar de Heere verwees, gedurende dat gedenkwaardig nachtelijk onderhoud met den geleerden Joodschen Sanhedrist, Nicodemus. Het verhaal, en een ware is het, is genoeg bekend; ik denk evenwel dat de tijd niet verspild is als u het nog eens leest, in het derde hoofdstuk van Johannes. De eminente Sanhedrist kwam in den nacht om inlichtingen van den Meester, betreffende Zijne leeringen en wonderbaarlijke werken te ontvangen; en met schijnbare bitsheid verklaarde de Heere hem deze eenvoudige beginselen.

„Tenzij iemand wedergeboren is uit water en geest, hij kan het Koninkrijk van God niet ingaan.” In het licht van Zijn latere onderrichtingen wordt het duidelijk aangetoond, dat met de nieuwe geboorte, de doop uit water en de hogere geestelijke doop tot nieuw geestelijk leven, bedoeld werd.

Merk in dezen de beslistheid, de rechtstreeksche bedoeling op, de algeheele afwezigheid van dubbelzinnigheid. Tenzij iemand wedergeboren is uit water en geest, of met andere woorden, tenzij iemand gedoopt wordt door autoriteit, op de wijze zooa's beschreven, in water, en dan door de oplegging der handen den Geest Gods ontvangt, kan hij geen plaats in het koninkrijk van God ontvangen. Wordt daar eenige gedachte van verzachting, wijziging of beperking, voedsel gegeven? Hier wordt niet gezegd: „hij mag niet” of „hij zal niet” of „het is onwaarschijnlijk dat hij”, maar het is duidelijke taal, zoodat de dwalende dwaas het kart begrijpen als hij wil, de uitlegging is, dat tenzij men zich aan deze wetten en verordeningen van het Evangelie onderwerpt, men *geenszins* het koninkrijk van God kan ingaan.

Denkt u dat in die positieve verklaring de Heere alleen verwees naar die enkele millioenen menschen toentertijd op de aarde levende, of naar hen en anderen die nog moesten komen? Zoo de doop dan onmisbaar voor de zaligheid is, wat zal dan het lot zijn van hen, die van deze waarheid nooit hebben gehoord en de myriaden anderen, welke nooit de gelegenheid, om daaraan te voldoen, hebben gehad? Wildet gij mij doen gelooven, dat men verdoemd zal worden voor het niet onderhouden eener wet, waarmede men nooit bekend is geweest, zonder gelegenheid tot herstel van die nalatigheden te hebben gehad, dat geen eigen schuld genoemd kan worden; dat zij die niet in staat waren om gedoopt te worden, verdoemd zijn, omdat zij daarin faalden?

Wat aangaande de Dooden?

Wat aangaande hen die toen reeds gestorven waren, of die sindsdien heengegaan zijn, of nog dagelijksch sterven, zonder gelegenheid om gedoopt te worden te hebben gehad of zullen hebben? Wat aangaande de heidenen die nooit van den doop hebben vernomen? Zijn zij voor altijd verloren?

Een verschrikkelijke gedachte! Ik bid u, vraag mij niet om het te gelooven. Indien dat waar zoude zijn, zou ik de uitdrukkingen als „de genade en rechtvaardigheid Gods” uit de schriften en andere literatuur wenschen te schrappen, en de woorden „despotisme, gril en tyrannie”, daarvoor in de plaats stellen.

Terwijl de dood zoo'n rijken oogst heeft gehad, in den oorlog van deze laatste jaren, kunnen wij dan nog verdragen om in zoo iets te gelooven. Wat zal er met deze vaders, echtgenooten, broeders en zonen — de uwen of die van anderen — gebeuren, die dag aan dag op de met bloed doorweekte velden zijn neergezegen, waarvan velen nimmer de noodzakelijkheid des doops hebben geweten, en die zelfs nu de gelegenheid niet hebben als ze het te weten komen? Zouden zij voor altijd verdoemd zijn, zelfs indien ze gevallen zijn als martelaren voor de rechten van den mensch, hun land en hun God dienende, omdat zij de gelegenheid niet hadden aan dezen wet te voldoen?

En de nakomelingen dezer martelaren, wij die zulk eene opoffering niet maken — kunnen wij gedoopt worden en de zaligheid ontvangen, terwijl zij onherstelbaar verloren zijn? Dat zou beteekenen dat wij voor eeuwig gescheiden zouden zijn van onze gevallen maar ongedoopte helden. Laat die gedachte resoluut worden afgeschud! Het is niet alleen verschrikkelijk voor ons, maar geheel vreemd aan en in tegenstrijd met de grootsche eigenschappen van God.

De heilige belofte is den mensch gemaakt, dat er hoop is, ja zelfs verzekering voor de dooden. Brengt tot uw geheugen Christus' woorden, welke hij sprak tot zekere joden die Zijne leeringen en autoriteit verwierpen, kort vóór Zijn grootsch offer op Calvary: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, de ure komt en is nu, wanneer de dooden zullen hooren van den Zoon Gods, en die ze gehoord hebben zullen leven; want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelve, alzoo, heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelve.... Verwondert u daar niet over;

want de ure komt, in welken allen die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren." (Joh. 5: 24—30).

(Wordt vervolgd.)

Onder Narcose.

De gevreesde dag was ten laatste aangebroken en Luella Warren was klaar om naar het ziekenhuis te gaan. Alles had zij in orde gebracht, zij had geschrobd en gestofd, alle ramen gezeemd en alle meubelen gewreven van hare woning in de buitenwijk, zoodat alles glom en blonk, en geen vlekje of stofje ergens meer te vinden was.

In den laatste tijd had zij zich op de been gehouden door het gebruik van groote koppen koffie en haar geliefde huismiddeltjes.

Alle mogelijke dingen had zij gewasschen en gestreken. Zelfs de tuin was niet vergeten, zij had het gras geknipt, de bloemen water gegeven en het onkruid gewied. Met haar gebruikelijke methodische preciesheid had zij zelfs een ander stel kleeven klaargelegd voor Wallace en de kinderen, Ella, Irena en de kleine Don.

„Heb ik nu nog iets vergeten?“ vroeg zij zichzelf af, terwijl zij wachtte, totdat Wallace het rijtuig had ingespannen. Een blik in de provisiekast toonde haar een volle broodmand. Voor het middageten was ook gezorgd, een groot schaal met boonen en een stuk gebraden vleesch stond klaar, terwijl menige plank met ingemaakte groenten en fruit het zwiigende bewijs gaven van haar spaarzaamheid en huisvrouwelijke bekwaamheid.

Luella was werkelijk een eerste klas huishoudster. Vóór haar huwelijk was zij een bekwaam naaister en modiste en nog vond zij tijd om haar eigen kleeven en hoeden, zoowel als die van haar kinderen te maken. Vele lange moeilijke uren waren doorgebracht met borduren en haken, om de keurige jurkjes te versieren, want haar speciale trots was haar kinderen te zien in schoone witte kleeven, en dikwijls waren hunne schorten en jurkjes twee of driemaal per dag verwisseld, wat een groote wasch en veel strijkgoed gaf.

Tevergeefs verzocht haar man haar de wasch naar een waschrichting te zenden, maar daar zij het toch niet naar haar zin zouden doen, bleef de wasch aan huis. Toch was Luella niet gezond, noch gelukkig, zij was altijd vermoeid, zenuwachtig, of voelde zich ziek. Te vermoeid om zich te verheugen in het vertrouwen harer kinderen, of het gezelschap van haar man. Te ziek en afgemat om haar vrienden te bezoeken, of de vergaderingen der Kerk bij te wonen, en te zenuwachtig om met plezier een avond-autotochtje te maken, waar haar man en de kinderen zoo veel van hielden.

Luella had een hekel om menschen te ontmoeten, daarom bezocht zij zelden de Zondagschool, of de vergadering, daar het toch al zoo'n moeite was om haar man en de kinderen op tijd klaar te hebben, en dan moest toch voor het eten gezorgd worden.

Maanden achtereen was zij steeds zwakker en magerder geworden, zonder zichzelf te ontzien, of iemand te nemen om haar te helpen, schijnbaar gezond door een overmatig gebruik van opwekkingsmiddelen. Een

buitengewoon lange bezwijming waarschuwde Wallace dat het tijd was Dr. Sargent, de groote zenuw-specialiteit, te waarschuwen. Deze stond er op, dat Luella zoo spoedig mogelijk naar het ziekenhuis zou gaan om onderzocht te worden en een maand rust te genieten.

„Ge behoeft maar even weggemaakt te worden en ge gevoelt niets meer, totdat alles voorbij is”, stelde hij Luella gerust. Haar zuster kwam om het huishouden waar te nemen en toen een opgewekt: „alles klaar” klonk van Wallace, kuste zij bezorgd haar kinderen en reed in een draf naar het Ziekenhuis.

Een week van volmaakte rust volgde, waarin zij zelfs door niemand bezocht mocht worden. Deze tijd, doorgebracht in een vroolijke zonnige kamer, deed wonderen voor Luella's vermoeide lichaam, waartoe ook het eenvoudige opwekkende diët medewerkte. Haar zenuwen leden intusschen intens zonder de gebruikelijke prikkelingen. Ook vroeg zij zichzelf soms angstig af: „zouden de kinderen wel zoo dikwijls als zij gewoon was, een schoon schort krijgen en zouden hunne kousen wel gestopt worden?”

Ondertusschen genoten de kinderen van hun vrijheid, want tante Susie was een practische vrouw, die de kinderen in een speelpakje en met hun bloote voeten in sandalen liet loopen.

Aan Wallace dacht Luella maar weinig, want zijn gebrek aan sympathie met haar altijd wederkeerend verhaal van haar zenuwen en slechte gezondheid en zijn weinige waardeering van haar huishoudelijk werk, hadden een verwijdering tusschen hen doen ontstaan. Aan het eind van die week van rust werd Luella naar de operatiezaal gereden en voor den dokter gebracht, die haar behandelen moest. In weinige oogenblikken was alles in gereedheid en werd haar een masker voorgedaan, waardoor zij onder bedwelming kwam en in vergetelheid wegzonk.

Een langen tijd, een eeuwigheid naar het scheen, was Luella bang om haar oogen te openen. Alles was donker en geheimzinnig, een vreemde duizeligheid hield haar gevangen.

Toen de wolken langzamerhand optrokken, hoorde zij een ernstige stem zeggen: „Hier is een arme onwetende sterveling; zorg voor haar totdat zij de noodige lessen heeft geleerd. Breng haar daarna, als zij het verlangt, naar haar tehuis en familie terug, opdat zij haar aardsche zending kan volbrengen. Sterveling, volg mij,” beval een vriendelijke stem, Luella opende haar oogen en volgde haar in het wit gekleede geleider in een groote kamer met planken aan den muur van den grond tot aan den zolder. Op de planken stonden allerlei soorten fleschjes en medicijnen, pillen en poeders, reusachtige pakken thee en koffie, bier, wijn en geestrijke dranken. Op een toonbank stonden doozen poeder en haarkleurseel, terwijl een buitengewoon groote schotel kreeftensalade en een ontelbaar aantal lekkernijen en fijne pasteiën op de kleine tafeltjes rondom stonden.

„Dit lijkt een soort van drogistwinkel,” zeide Luella verwonderd, „Waarom brengt gij mij hier?” vroeg zij haar vriendelijken geleider.

„Het is inderdaad een drogistwinkel,” antwoordde hij, „zie goed in het rond, want hier begint Uw eerste les. Deze doozen met pillen zijn alle

zwaar vergift en toch heb je ze alle geslikt, eerst hebt ge Uw maag overladen met te veel voedsel en toen hebt ge deze pillen, die met verlokken- de advertenties in de couranten worden aanbevolen, gebruikt. Hier zijn Uw geliefde hoofdpijntabletten, doodelijke verdoovingen zijn ze alle. Ginds ziet ge uw poeders en wat gij al niet meer gebruikt hebt, een ketting waarmede ge u zelf gebonden hebt."

„Maar mijn zenuwen," begon de geheel verschrikte vrouw, „ik kan mijn werk niet doen zonder het gebruik van medicijnen."

„Uw gestel is geheel ondermijnd door het voortdurend gebruik van opwekkende middelen en medicijnen. Uw huid is leelijk geworden en uw gelaatskleur en haar zijn bedorven door het gebruik van zoogenaamde schoonheidsmiddelen, welke, zoo gij het maar wist, veel arsenicum en kwik bevatten. Uw eetlust hield u gebonden en uw kinderen zullen uwe gewoonten overnemen en ook, evenals gij, lijden. Zie goed in het rond, sterveling, want al wat gij hier ziet, hebt gij in uw lichaam opgenomen. Zie deze pakken thee en koffie, dezen wijn en geestrijke dranken, deze pillen en poeders. Geen monnik heeft ooit zijn lichaam meer gekweld, dan gij het uwe. Gij en gij alleen zijt verantwoordelijk voor de ontheiliging van uw lichaam, welke een tempel des Heiligen Geestes moest zijn."

Luella keek ontzet in het rond en zonk op den grond vol angst en wroeging, daar zij de waarheid van deze beschuldiging inzag. „Ik ben dood", klaagde zij, „en dit is zeker de hel".

Eeuwigheden schenen voorbij te gaan terwijl zij in het donker voortliep, belast met een overtuiging van schuld, totdat plotseling een lichtstraal verscheen, een tekst, die zij in haar jeugd geleerd had, kwam in haar gedachte. „Roep mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal u rust geven." „Het is waar, o Hemelsche Vader," riep zij uit, terwijl tranen van berouw over haar wangen stroomden, „ik ben schuldig, maar als het niet te laat is, geef mij dan nog eens de kans, verlos mij van dezen last in den naam van Jezus Christus." Terwijl zij dezen heiligen naam fluisterde, scheen het haar alsof zij wegzweefde en of een last van haar afgenomen werd, een vriendelijke hand omvatte de hare en haar vroegeren gids verscheen.

„Gij hebt uw eerste les goed geleerd en uw tweede komt," zeide hij en Luella volgde hem in een kapel naar het scheen. Een reusachtige spiegel hing over het platform, terwijl zachte muziek klonk van een onzichtbaar instrument.

„Hier moogt gij zien en luisteren," zeide haar geleider, „gij hebt bewijs van bekeering gegeven, profiteer nu van wat gij zult zien en hooren."

Zij zag met spanning voor zich, en daar zag zij zichzelf zooals zij geweest was, een huissloof, anders niet, haar echtgenoot buitenshuis naar gezelligheid zoekende, wat hij thuis niet vinden kon, haar kinderen opgroeiend, zelfzuchtig, zenuwachtig en gulzig. Zonder vrienden, en zonder hoop, zoowel voor dit leven als voor het toekomstige.

Daarna kwam er een wonderlijke verandering, want nu zag zij een gelukkig tehuis, en tevreden gezonde vrouw en moeder, een opgewekten huisvader, vriendelijke burens en vrienden en lieve onzelfzuchtige kinderen.

Zij telde ze, zes lieve meisjes en eenige knappe flinke jongens.

„Maar ik heb er maar drie,” fluïsterde zij, „kan dit mogelijk zijn?”

„Dit alles is mogelijk, en nog veel meer” zeide de stem bij haar zijde, „de keuze is aan u, kies!”

„Maar mijn zenuwen en andere kwalen,” antwoordde zij bedeesd.

„Zullen genezen door een correct leven,” antwoordde de stem. „Een diët van versche vruchten en veel groente met goed wat noten en rozijnen zal zorgen, dat uw organen weer op natuurlijke wijze functioneeren en uw gezondheid zal weder spoedig zijn zooals het behoort. Dit volbracht en uw zenuwachtigheid en hoofdpijn behooren tot het verleden. Luister naar de woorden des Heeren: „En al wie ook ziek zijn onder u, en het geloof niet hebben genezen te worden, doch gelooven, zullen met alle teederheid verzorgd worden, met kruiden en gepast voedsel. En de Ouderlingen der Kerk zullen geroepen worden en zullen voor hen bidden en in Mijnen naam de handen op hen leggen.... en zoo zij leven, zij leven in Mij. Gij zult te samen leven in liefde. Gij zult den Heer Uwen God in alle dingen danken. En zult gaan naar het huis des gebeds en uwe sacramenten opdragen op Mijnen heiligen dag.... opdat uwe vreugde volkomen zij. En in zooverre gij deze dingen doet met dankzegging.... de volheid der aarde is uwer. Ja, voor voedsel en kleeding, voor reuk en smaak om het lichaam te versterken en den geest te verheugen, Kunt gij, wilt gij deze dingen gelooven?”

„Ik geloof, en ik ben gewillig het te probeeren,” zuchtte de bekeerde vrouw, bij het eindigen harer tweede les.

„Denk aan uw ondervinding hier; trek uw voordeel uit de ontvangen lessen, en alles zal wel met u zijn,” waarschuwde de gids voor het scheiden. Een open boek werd nu in Luella's handen gegeven en zij las met een wondervol nieuw begrip de heilige aanmaningen, waarschuwingen en beloften.

De laatste teksten van een zeer merkwaardig hoofdstuk maakten diepen indruk op haar:

„En alle Heiligen, die deze woorden ter harte nemen en betrachten, alsook de geboden gehoorzamen, zullen ontvangen gezondheid in hunnen navel, en merg in hunne beenderen. En zij zullen bekomen wijsheid en eene uitgebreide kennis, ja, ook verborgene schatten; en zij zullen loopen en niet moede worden, wandelen en niet uitgeput worden. En ik de Heer geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting hen zal voorbijgaan gelijk de kinderen Israëls en hen niet zal slaan. Amen.”

Hoort, een stem riep haar naam, een zeer geliefde stem: „Als gij wilt onderhouden het woord van wijsheid en getrouw blijft aan Uwe beloften, zal uw lichamelijke gezondheid terugkeeren en uw verstand zal versterkt worden. De Geest des Heeren zal uw gids zijn, en uw getuigenis van het Evangelie zal groeien, deze zegeningen zullen de uwe zijn in den naam van Jezus Christus, Amen.”

Bij het eindigen der heilige zegening, opende Luella Warren haar oogen in de kamer van het Ziekenhuis en werd met vreugde begroet door haar geliefden echtgenoot en kinderen.

Haar droom was voorbij....

Vertaald door M. H.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Moeder.

Door Ouderling NEPHI JENSEN.

Een engel doolde eenmaal rond op deze aarde, zoekende naar iets schoons.

Wandelende door een groene weide kwam hij aan de plaats, waar eenige leliën groeiden, die met dauw bepareld glinsterden in de zonneschijn. Hij zeide: „Deze zijn de mooiste dingen die ik hier op deze wereld gezien heb. Die zal ik naar den hemel medenemen.”

Voortgaande trad hij een eenvoudige hut binnen en zag in een hoek van het vertrek een allerliefst kindje snoezig in zijn bedje genesteld. Als hij naar die alleraardigste combinatie van lach en knultjes, keek, zeide hij in zichzelf: wel, dat is beslist het schoonste in deze wereld. Deze glimlach van die baby zal ik medenemen naar den hemel.”

Daarna zag hij de moeder zich teederlijk over het wiegje buigend, in de oneindige innigheid van haar moederschap tot haar kindje lachend, waarop hij zeide: „Dit is nog het allerschoonste, dat ik gevonden heb. Ik zal deze moederliefde met mij naar den hemel nemen.”

En met deze souvenirs ging hij naar den hemel terug. Toen hij de paarlen poort bereikte, ontdekte hij dat de bloemen verdord waren, en de lach van de baby verdwenen, slechts de moederliefde verbleef en die nam hij mede in den hemel.

Dit verhaal is niets overdrijvend, want er is niets op het gebied der bekende zaken zoo oneindig schoon en innig, zoo voortreffelijk en inspireerend als het gezicht van een schoone vrouw, zoo'n klein menschelijk wezentje in haar armen houdend, zoo'n hulpeloos, onschuldig schepseltje, en die met heilige liefde en bewondering in elke liefkoozing leggend, beschouwd

Eens zeide iemand dat een persoon dan groot was als men over hem gedichten kon schrijven. Maar de ware moeder is een dichtwerk van liefde en daad. Zij is het levende, ademhalende zinnebeeld van ware oprechtheid en schoonheid. Zij toont het gevoelste en innigste karakter in deze wereld van „koudhartigheid en onbestendigheid.”

Voor haar gevoelige geest is de eerste schreeuw van haar kind een klank van het hart der eeuwigheid. Voor haar is het de muziek der hoogere sfeeren. Noch vergeet zij ooit hem, wiens kinderlijken stap zij eens gadesloeg met eene oprechte bezorgdheid, of hij een prins of een verloren zoon wordt, het geluid van zijnen tred zijn haar altijd welkom in de stilte van den avond. Zij alleen leeft de diepzinnige doch bijna onbegrijpelijke zinsnede des grooten Meesters: „Mijn juk is zacht, en mijn last is licht.”

Gelijk Hij was de zachtmoedigste onder de zachtmoedigen en de

machtigst der machtigen, gevoelt zij zich volkomen gelukkig onder het juk van dienstbaarheid, en hare opgeruimdheid van hart komt tot haar onder het dragen van den last van het geslacht welken zij brengt. Hare wijsheid is onovertroffen. Zij weet genoeg om verzekerd te zijn, dat er meer vreugd voor haar ligt in den lach van het kind dan in de hoera's van de groote massa. Zij verkiest het prachtige tooneel van kinderlijk spel boven het oppervlakkige en schijnrechte van de tentoonspreading der sociale functies. Zij is een ware tegenstelling van het beestachtige genie, dat kort geleden de wereld in bloed en tranen deed baden. Aan het hart van autocratie ligt het bedrog van alle bedriegelijkheid, dat hij groot is die een ander dwingt hem te dienen. In het hart der moeder is het oneindige vertrouwen en liefde die aanneemt en leeft naar des onvergelykelijken Meesters voortreffelijke definitie van ware grootheid. „Laat hem die de meeste wil zijn, de minste wezen.”

Met een geduld, die geen prikkelbaarheid kent, en een onfeilbare liefde, schenkt zij in onbepaalde mate hare heilige ziele in het lijden, den dienst en zelfopoffering voor hen die het minste zijn in deze wereld van bloedvergieting en strijd. Enkel het zachtmoedige geslacht, gelijk de moeder, kan de vrede tot deze snoode en baatzuchtige wereld brengen. Wat de mensch behoeft is niet zoozeer eene politieke revolutie maar een revolutie in eigen hart. Het is noodig dat in zijn hart heiliglijk geplant en gekoesterd wordt dat heilige gevoelen, 't welk de glorie van het moederschap is, de teedere liefde voor het menschelijke ras.

RIJMPREEKJES.

't Wemelt van geleerden.

Rijmpreekjes no. 36.

It 's better not to know so much, than
to know so many things that aint so.

Joshua Billings.

't Wemelt van geleerden op dit wereldrond, die van alles weten: hoe deze aard ontstond in vervlogen eeuwen, lang, lang, lang geleên, en de ontelbare sterren, groot en klein. En vooral: hoe 't leven kwam uit niemendal! dat geheimnisvolle dat, ja dat vooral! Hoe eens de oerel trouwde — 't eerste bruiloftsfeest! Echt spontane wording.... juist! zóó is 't geweest! Nu gebeurt dat nooit meer, wel ver, ver terug.... Ik begrijp er niets van; 'k ben wellicht wat stug. 'k Weet maar liever weinig, wéét dat wáár en wis, dan zooveel te weten, dat... dat niet zoo is!

't Wemelt van geleerden in dit wereldoord, die van alles weten: hoe het Bijbelwoord moet begrepen worden, boeken lang geleên geschreven door.... door schrijvers, schrijvers groot en klein. En vooral: hoe Jezus mensch was; niemendal, niets van hemeelorsprong, dat, ja dat vooral! Wel een groote leeraar, wel een wondergeest; maar een die vergoed werd.... juist! zóó is 't geweest! Of: hij leefde nimmer; 't is zoo ver terug.... Ik begrijp er niets van; 'k ben wellicht wat stug. 'k Weet maar

liever weinig, wéét dát wáár en wis, dan zooveel te weten, dat... dat niet zoo is!

't Wemelt van geleerden waar men zich ook wendt, die van alles weten: 't is hun reeds bekend, eer zij onderzoeken: sprak God, ja of neen? Ze weten 't, die geleerden, geleerden groot en klein. En vooral hoe Joseph Smith bedroog en stal, dom was, sluw en listig... dát, ja dát vooral! Neen, geen openbaarder, geen profetengeest; handig was hij, handig! juist! zóó is 't geweest. Openbaring?! Heden?! Neen, wel ver terug... Ik begrijp er niets van; 'k ben wellicht wat stug. 'k Weet maar liever weinig, wéét dát wáár en wis, dan zooveel te weten, dat... dat niet zoo is!

Salt Lak: City.

FRANK I. KOOYMAN.

Redevoering, gehouden door Patriarch Harrison Sperry, op de Jaarlijksche Conferentie van 6 April 1920.

Vertaald door Ouderling A. DALEBOUT.

President Grant vertelde mij, dat er tien of twaalf minuten voor mij over zijn om te spreken. Ja, ik kwam hier in gezelschap van Broeder Grant's vader in 1847 en ik denk, dat ik bijna een redevoering kon houden van datgene, wat ik hem 72 jaren geleden hoorde spreken. Ik ben een langen tijd in de kerk geweest. Negen-en-zeventig jaren geleden ben ik gedoopt en heb den profeet Jozef Smith gezien. Heb hem hooren spreken. Hij was één van de edelste mannen die ooit op aarde geleefd hebben. Ik geloof dat hij meer kennis bracht tot de kinderen der menschen, dan eenig ander profeet die ooit op aarde leefde. Hij bracht meer licht in betrekking tot de levenden en de dooden, dan alle andere profeten, die voor hem geweest zijn, zelfs meer dan Mozes, die met God sprak, zooda's ook Joseph Smith deed. Hij sprak met den Engel Moroni negen of tien malen. Maroni vertelde hem enkele van de wonderbaarlijkste waarheden, die ooit aan het menschdom verteld zijn. Toen Joseph Smith het beginsel van den doop voor de dooden ontving, begaf hij zich naar de Misissippi-rivier en begon allen te doopen die tot hem kwamen. De Heere onderrichtte hem en Hij zeide: „Joseph, dit moet in het Huis des Heeren geschieden en een verslag gehouden worden.“ Daarna begon Joseph met allen ernst aan den tempel te werken, en wat een schoon gebouw was het, dat daar opgericht werd in Nauvoo. Ik ben vele malen rond dien Tempel geweest. Er is een lange geschiedenis, welke ik u vertellen kon; maar er is geen tijd. Ik heb 13 jaren in deze valleien gewoond. Met President Young ben ik bekend geweest, alsook met President Taylor. President Woodruff was mijn naaste buurman, onze boerderijen grensden aan elkander. President Snow, die edele man Gods, was ook een goede kennis van mij, en President Joseph F. Smith, ook met hem was ik van nabij bekend. Toen zijn moeder één kleine boerderij had, hier aan den dorpsweg, heb ik hen geholpen om hun graan te oogsten. Joseph F. Smith was toen een kleine jongen van negen

of tien jaren oud. Ik heb met hem en zijn edele moeder aan dezelfde tafel gezeten en Joseph F. Smith vertelde mij: „Broeder Sperry, ik was geboren in het verre Missouri gedurende die onrustige tijden en mijn moeder legde mij op een bed met enkele dekens, en toen ze tot mij kwamen was mijn gezicht zoo zwart als uw jas, ik' was bijna dood.” „O' Joseph, de Heere werkt op wonderbare wijze, doet Hij niet? O, zeker, zeker.” Daar was die arme Marie met haar klein kind, toen 12000 menschen verdreven werden uit Missouri. O, die edele vrouw, ik heb met haar gegeten; zij was inderdaad edel. Toen Joseph F. Smith geroepen was om naar die eilanden te gaan, nog maar een jongen, juist 15 jaren oud, zeide ik tot hem: „O, Joseph, nu gaat gij over den grooten Oceaan, naar een volk waar gij niet mede bekend zijt. „Ja,” zeide hij: „en President Young gaf mij in 't geheel maar tien dollars.” Toen hij terug kwam, zeide hij: „Ik ben er geweest en heb mijn eigen reis betaald en dan zonden ze mij weer naar Engeland.” — „Heusch, Joseph, ik raak het spoor bijster, gij zijt hier, daar, en overal.”

God zegent u, mijn volk, God zegent u edelen, gij broeders en zusters en diegenen die over de verschillende quorums presideeren en in de verschillende zendingen in ons land. Moge de vrede des hemels op u rusten. Ik ben in Utah langen tijd geweest, heb in het bisschopsambt 46 jaren gearbeid en met al mijne krachten gewoegd, en soms gevoel ik of ik nog maar 40 jaren oud ben; ik ben er maar 88. Merkwaardig ondervindingen heb ik in dit leven gehad. Voortdurend geef ik patriarchale zegeningen. Ik weet niet precies hoeveel, maar bij de 1000, misschien wel 1200 die ik uitgesproken heb en ik ben nog steeds actief in die roeping, want ik wil alles doen wat voor mij mogelijk is. Ik wenschte dat mijn stem een bazuin van God gelijk was, omreden ik wil uitroepen tot de natiën der aarde: Dit is God's werk; dit is God's werk. Het groote werk Gods rolt voort onder de natiën der aarde, het is wonderbaar, zelfs wonderbaarlijk tot mij. Als wij rondom ons zien wat de Vader heeft gedaan voor de heiligen, die naar dit land zijn gekomen en onze oogen opheffen en zien het Evangelie verspreiden in alle richtingen, zien de zegeningen van onzen Vader op ons, de schoone tehuizen, onze kinderen van ver en nabij bij de duizenden, ja, dan zeggen wij, Gods werk is met ons. Broeders en zusters, blijft getrouw en standvastig! Werkt, werkt voortdurend, want het is Gods werk en moge de vrede des Hemels op u rusten, President Grant. Dit is alles wat ik te zeggen heb. God zegene u allen. Amen.

[Vertaler was persoonlijk met den patriarch bekend voor vele jaren; vele Hollanders hebben patriarchale zegeningen onder zijne handen ontvangen.]

Een teeken verlangd.

In het begin der oprichting der „Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen”, kon men personen zien opstaan met de

vraag: „Wat voor een teeken kunt gij toonen, zoodat wij tot geloof gebracht mogen worden?”

Ik kan me nog herinneren, dat er eens een predikant tot Joseph kwam, ik meen zijn naam was Hayden, die zich aan hem bekend maakte en zeide, een groote reis te hebben gemaakt alleen om van de waarheid overtuigd te worden.

„Wel, mijnheer Smith”, zeide hij, „ik wil de waarheid weten en als ik overtuigd ben zal ik al mijn tijd en talenten besteden tot verdediging en verspreiding der leerstellingen uws godsdienst; en dit verzeker ik u, zoc u mij overtuigd hebt, hebt ge ook al mijne vrienden en kennissen, die eenige honderden bedragen, overtuigd.”

Wel, Joseph begon met hem te verhalen hoe de herstelling had plaats gehad, alsook maakte hij hem met de eerste beginselen van het Evangelie bekend, waarop Hayden uitriep: „O, maar dat is niet hetgeen ik als bewijs begeer: het bewijs door mij verlangd, moet een werkelijk wonder zijn; ik wil zooiets als een machtige manifestatie der macht Gods zien gebeuren, ik wil een merkwaardig wonder zien verrichten; en als u dat kunt doen zal ik met hart en ziel gelooven; en zal met inspanning van al mijn krachten en het aanwenden van mijnen grooten invloed, anderen daarvan overtuigen, en zoo ge zulk een wonder niet kunt verrichten ben ik uw ergsten en bittersten vijand.” „Goed”, zeide Joseph, „wat wilt u, dat ik doen zal? Wilt u met blindheid geslagen worden? Of wenscht u lam te worden, of zoudt u eens hand verdord willen hebben? Naar uwe keuze, en in den naam van Jezus Christus zal uw verlangen bevrediging geschieden.” „Maar dat is niet het wonder, dat ik belieft”, antwoordde hij. „Dan, mijnheer, kan ik niets doen,” zeide Joseph, „over anderen mag ik om uwentwille geen moeilijkheden brengen, tot uwe overtuiging.” Ik zal u zeggen waaraan ge mij hebt doen denken: de allereerste die een teeken van den Zaligmaker begeerde, zooals in het Nieuwe Testament staat opgeschreven, was Satan, die Jezus in de woestijn bezocht, toen Hem hongerde na veertig dagen vastens, en Hem verzocht, zeggende: „zoo Gij Gods Zoon zijt, zegt tot deze steenen, dat zij brooden worden.” „En nu,” zeide Joseph, „hebben de kinderen des duivels en zijner dienstknechten sindsdien steeds teekens begeerd; en als het volk dier dagen naar teekens bleven vragen, als bewijzen van de echtheid van het door Hem gepredikte Evangelie, antwoordde de Zaligmaker: „Het boos en overspelig geslacht verlangt een teeken”, enz. De arme predikant had evenwel wel zooveel geloof in de macht des profeten, dat hij het er maar bij liet, vant hij had geen lust het op blindheid, lamheid of doofheid aan te laten komen, of zijn hand te zien verdorren, of iets van dien aard. We hebben dikwijls menschen om teekens hooren verzoeken, zonder dat zij wisten wat zij wilden. Kon hij de beginselen niet hebben beproefd en zich aldus hebben verzekerd van de waarheid? Doch dat is niet de geneigdheid der hedendaagsche godsdienstige wereld.

(Overgenomen van de „Liahona”).

Zijt bereidt te leven

President BRIGHAM YOUNG.

Gedurende hare zwangerschap zijn sommige moeders, lustend naar thee er, koffie of naar cognac of andere sterke drank en indien zij daaraan toegeven, zullen ze in 't vervolg er steeds sterker naar verlangen, waardoor zij de fondatie van dronkenschap in hare kinderen leggen. Een begeerte in het kind neergelegd, ja er in gebracht en geboren, zoodat het een groot wonder is, als dat kind niet als een verstokte dronkaard opgroeit. Nu, mijne zusters, wilt gij naar goeden, redelijken en gezonden raad luisteren? Wilt gij nu beginnen met een goeden grond te leggen voor een gezond nageslacht? Wilt ge zeggen: „ik ben besloten niets te verlangen wat nadeelig kan zijn, maar zal bidden en mijnen Vader in den Hemel vragen om Zijnen gunst naar de omstandigheden van dit oogenblik, dat ik niets zal begeeren, dat een oorzaak kon zijn tot de ruïnatie van mijn kroost en mijn nakomelingen voor eenige geslachten? Of wilt u nog zeggen: „Mag ik niet een weinig thee of een beetje cognac?“ De bevrediging dezer begeerten is de grondslag voor ziekte, kwaal en korten levensduur. Indien iemand werkelijk zulk een sterke begeerte heeft naar een of ander soort voedsel of drank in het bijzonder en zichzelf gevoelt, alsof ze er niet zonder zoude kunnen, dan zie het te verkrijgen, zoo mogelijk; doch het is verreweg beter om door geloof aan deze lusten geen gevolg te geven, maar die te overwinnen.

Het is voor ons noodig om den vloed van lichamelijken achteruitgang te keeren — den grondslag te leggen voor den terugkeer tot dien staat, waarvan het menschelijk geslacht gevallen is. Wij bezitten dat voorrecht door onszelven rein te bewaren. De nabetrachting der juiste wijze zullen onze kinderen langer leven schenken dan wij hebben zullen, en hun kinderen zullen hen weder overtreffen in levensduur en zoo voortgaande zullen wij komen tot er weder een leeftijd bereikt zal kunnen worden als in de vroegere perioden dezer wereld bekend was. De profeet, sprekende tot het volk in deze dagen, zegt: „Want de dagen mijns volks zullen zijn als de dagen eens booms, en mijne uitverkorenen zullen van de arbeid hunner handen genieten.“ Toch, zeggen sommigen in deze korte periode van levensduur nog: „Dit is een ellendige wereld, het is me onverschillig als ik gauw daarvan verlost wordt.“ Wel, gaen verwoest uzelf, zoo ge dat wenscht, er is u alle gelegenheid gegeven, er worden zoovele dingen onder ieders bereik gesteld, die er in 't kort een einde aan konden maken, maar gedenkt wel, dat zoo'n persoon ook niets waar is; van zulke karakters houd ik niet, en ook de Heere kan in een volk, dat wenscht te sterven alvorens het datgene heeft volbracht, waarvoor Hij hun gezonden heeft, geen behagen hebben, want de gewilligheid van iemand om te sterven is slechts een heel klein deel der plichten in betrekking tot het „Evangelie der Zaligheid“ en de gave „des Eeuwigen Levens“. Wij moesten onszelven bereiden om in het vleesch te leven en alle zonden te overwinnen, te leven tot de heerlijkheid Gods, Zijn Koninkrijk opbouwen en gerechtigheid, zaligheid en bevrijding tot den huize Israëls brengen, totdat de duivel en zijne hand-

langers van deze aarde verdreven zijn en hij en zijne volgelingen naar de hel zijn verwezen, en daarin verzegeld geworden zijn. Heiligen der Laatste Dagen, die slechts klaar zijn om te sterven, zijn niet veel waard; bereidt u veel meer tot het leven, het leven tot de heerlijkheid uws hemelsche Vaders, en dat werk waarvoor Hij u gezet heeft. Dat is uw plicht en alsdan zullen we klaar zijn onze zegeningen te ontvangen,

(Overgenomen van de „Liahona“.)

Van over den Oceaan.

„Eert een iegelijk, heb de broederschap lief.”

Paulus.

Geliefde broeders en zusters in het Evangelie van Jezus Christus.

Misschien zijn er wel eenigen in de Rotterdamsche gemeente en conferentie, welke zeggen: wij hooren niets van onzen broeder ouderling van Dorp, uit Zion, dan ja, de Schiedamsche broeders of vrienden, krijgen wel eens bericht van hem... maar wij, ... zijn, nog steeds uitgezonderd. Heeft hij ons vergeten?

O, neen! Dat nimmer. Hoe kunnen wij elkander vergeten?... Wij die één zijn geworden, in de Kerk van Jezus Christus, waar wij onze intrede hebben gedaan, door den doop der wedergeboorte en elkanders opgang in het geloof hebben leeren kennen en elkanders aangezicht hebben aanschouwd, wij zijn één, en zullen dat blijven als wij ons geirouw aan Gods inzetting houden, en aan de geboden ons door Hem, en Zijn Zoon en Zijne dienstknechten geschonken tot leiding. Daarom broeders en zusters: volhandt in het geloof; houdt U aan het verbond, het getuigenis in Christus Jezus u geschonken en het zal ulieden welgaan. En zoo zullen wij bij getrouwheid den booze kunnen wederstaan en den Heiligen Geest behouden, die ons leidt en sterk maakt, om tot volmaking voort te gaan. Broeders en zusters, het gaat mij tamelijk goed in Zion, enkel de taal is moeilijk om te leeren. Terwijl ik mij voor verzoeking tracht te bewaren, gevoel ik door den Geest dat wij elkander dragen in het gebed; denk evenwel niet dat ik geen moeilijkheden heb te overwinnen. O, ja! zoowel als in Holland, want nu zie ik klaar en duidelijk in den geest, wat het woord van den apostel zegt: „Houdt aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging,” alsook „houdt wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme.” Dit voor oogen houdend kan men in Zion staande blijven, want het is de plaats waar ook Satan woont, en wij heiligen hebben den duren plicht, om door geloof vereenigd hem van zijn troon te werpen en te binden, opdat het ons gegeven zij met Christus het vrederijk van onzen God op te richten. Daarom weest ook gijlieden hand aan hand, getrouw, en ijvert uw getuigenis te versterken en aan te kweeken, en laat u geen van allen afleiden door spiritisme of theosophie en filosofieert niet in verkeerde weerleggingen der schriften, maar houdt ulieden aan de eenvoudige leer der Waarheid en der Zaligheid ons door al de

brieven van den apostel Paulus geschonken, tot onzen raad, wijsheid en opgang in het Evangelie der Zaligheid. Hij was de geroepen en de verkoren dienstknecht Gods om allen te waarschuwen voor den afval des geloofs, in den apostolischen tijd. Met zijne brieven in de eene en de openbaring aan den Profet Joseph Smith, het boek Leer en Verbonden, in de andere hand zijn wij sterk. Dat heb ik geleerd, door het getuigenis, hetwelk ik heb ontvangen, en daardoor kan ik ook getuigen, dat hetgeen door het Mormonisme wordt geleerd naar God is en niet naar den mensch. Wij heiligen hebben levende profeten in ons midden, Joseph Smith en de na hem gevolgd zijnde profeten tot op den hedendaagsche profet Heber J. Grant zijn allen dienstknechten met Goddelijke bezieling, Zijn werk voortzettende, wien wij moeten erkennen en eeren. Zij zijn geroepen, van uit Zion tot de natiën der aarde de bekeering toe te roepen en in den naam Gods te verkondigen, dat Zijne straffende oordeelen begonnen zijn. En wee den mensch die daarop geen acht geeft, want het zijn de laatste waarschuwingen van onzen Heiland, die ons door Zijne openbaringen toeroept, „komt alle gij einder der aarde tot bekeering en beërft het koninkrijk, dat voor u weggelegd is en voor alle getrouwen bereid is van voor de grondlegging der wereld, Amen!” En nu, broeders en zusters, beveel ik u den Heere Jezus Christus en Zijne genade aan door getrouw te blijven tot Zijne toekomst; dan zullen wij in Zion, zoo niet in dit leven, in de opstanding eikander zeker wederzien en ontmoeten.

U groeten allen die in Zion zijn. Ontvang mijne groeten,

Uw broeder in het Evangelie,

Ouderling G. VAN DORP,

250 Paxton, Avenue.

Aangekomen.

Ouderling Arie Kruijs arriveerde 28 Augustus van Zion en is de Rotterdamsche conferentie toegewezen.

Conferentie-Aankondiging.

De Groninger conferentie zal gehouden worden op Zondag 3 Oct. Drie vergaderingen zijn belegd en wel om 10 uur 's morgens en 7 uur 's avonds in Het Huis de Beurs, Vischmarkt; de middagvergadering zal in eigen lokaal, Schoolstraat gehouden worden om 2.30.

INHOUD.

Genealogisch werk is noodig voor de verlossing der dooden	Blz. 273	Redevoering door Patriarch Harrison Sperry	Blz. 283
Onder Narcose	„ 277	Een teeken verlangd	„ 284
Moeder	„ 281	Zijt bereid te leven	„ 286
Rijmpreekjes No. 36. 't Wemelt van geleerden	„ 282	Van over den Oceaan	„ 287
		Aangekomen	„ 288
		Conferentie-Aankondiging	„ 288